

Моя дружина Хан Хак Джа

Перший раз, коли я побачив свою дружину, вона була чотирнадцятирічною юною дівчиною, яка щойно закінчила початкову школу. Вона була спокійною дитиною, яка ніколи не підвищувала голосу й ніколи не прагнула привернути увагу до себе. Вона завжди ходила тим самим шляхом до церкви й назад. Коли її познайомили зі мною, мені сказали, що вона є донькою однієї із членкинь нашої церкви пані Хон Сун Е.

— Як тебе звати? — запитав я її.

— Мене звуть Хан Хак Джа, — відповіла вона чітким голосом.

— Отже, Хан Хак Джа народилася в Кореї! — сказав я в той момент, перш ніж навіть зрозумів, що відбувається. Я повторив це тричі.

— Боже! Дякую Тобі за те, що Ти послав до Кореї таку чудову жінку Хан Хак Джа, — помолився я потому.

— Хан Хак Джа, боюся, тобі доведеться багато жертвувати, — мовив я, дивлячись на неї.

Усе це вирвалося з моїх вуст спонтанно. Пізніше пані Хон поділилася, що для неї було дивно чути, як я тричі повторював одне й те саме під час першої зустрічі з її дочкою. Моя дружина теж пам'ятає ту першу коротку зустріч і зберегла її у своєму серці. Вона сказала, що пам'ятає все ледь не дослівно, немов це була особиста проповідь лише для неї. Дружина відчула, що отримала важливе одкровення про своє майбутнє, яке вона не могла забути.

Її мати походила з родини пресвітеріанських вірян, тому зростала в християнській сім'ї. Вона народилася, як і я, в Чонджу, але жила в Анджу, поки не приїхала до Південної Кореї під час Корейської війни. Моя дружина відвідувала католицьку школу медсестер. Мені розповідали, що в школі дотримувалися таких суворих правил, ніби це

був монастир. У Хан Хак Джа був спокійний характер. Коли її виховувала мати, вона ніколи нікуди не ходила, крім школи та нашої церкви.

Мені вже виповнилося сорок років, і я відчув, що настав час одружитися. Усе, що мені потрібно було зробити, це дочекатися, доки Бог скаже: «Час настав, одружуйся!», і тоді зробити, як було сказано. Джі Син До, літня жінка, членкиня нашої церкви, у жовтні 1959 року почала готуватися до моїх заручин, хоча нареченої досі ще не було. Інша членкиня, яка сім років молилася про дружину для мене, одного разу сказала мені, що їй наснився сон, у якому вона побачила, що Хан Хак Джа була моєю дружиною.

Пані Джі розповіла мені про свій дивний сон.

— Що це за сон? — вигукнула вона. — Я бачила, як летіли сотні журавлів. Я намагалася відмахнутися від них, але вони наблизилися і врешті-решт вкрили вас своїм білим пір'ям. Можливо, це якийсь знак? «Хак» у імені Хан Хак Джа — це китайський ієрогліф, що означає «журавель».

Потім Хан Хак Джа приснився сон, у якому я з'явився і сказав їй: «День близько, тож готуйся». Пізніше моя дружина розповіла, що уві сні вона сором'язливо відповіла мені: «Дотепер я жила відповідно до волі Бога. І далі я теж буду слідувати Його волі, як Божий слуга, хай би якою вона була».

Через кілька днів після того, як моїй майбутній нареченій наснився цей сон, я попросив пані Хон привести її до мене. Це була наша перша зустріч відтоді, як я познайомився з нею, коли їй було чотирнадцять років. Під час зустрічі я попросив Хан Хак Джа намалювати картину. Навіть не замислившись, вона взяла олівець і почала малювати на аркуші паперу. Закінчивши, поклала картину переді мною, і я був справді вражений тим, що побачив. Я подивився на сором'язливий вираз її обличчя, воно було справді вродливим. Її душа була такою ж вражаючою, як і картина, яку вона намалювала. Того дня я поставив молодій дівчині багато запитань, і щоразу вона відповідала спокійно й

чітко. Декілька днів потому я покликав Хан Хак Джа знову. Стоячи переді мною, вона навіть не підозрювала, чому я її покликав.

— Завтра вранці в нас буде церемонія одруження, — сказав я.

— Справді? — почув я спокійну відповідь. Вона не ставила ніяких питань і навіть не намагалася заперечувати. Хан Хак Джа виглядала людиною, якій не притаманний опір. Настільки чистою і слухняною вона була. Відтоді і дотепер, коли справа стосується Божої волі, її рішучість непохитна.

Ми були заручені 27 березня 1960 року, а два тижні потому, 11 квітня, відбулася церемонія нашого одруження. Я був одягнутий у «самокванде», а Хан Хак Джа була в традиційному корейському вбранні, яке включало весільну корону «чокдурі». Моя наречена була молодша за мене на двадцять три роки, в сімнадцять її гарне обличчя зі стиснутими губами виглядало вражаюче.

Під час церемонії я сказав Хан Хак Джа, що в неї попереду важкий шлях.

— Я думаю, ти розумієш, що наш шлюб буде не схожим на будь-який інший. Ми одружуємося, щоб виконати Божу місію і стати Істинними Батьками, а не просто прагнути щастя двох людей, як це відбувається в інших сім'ях у цьому світі. Бог хоче побудувати Царство Небесне на землі через істинну сім'ю. Для того, щоб стати Істинними Батьками і відкрити ворота в Царство Небесне, нам потрібно буде пройти важким шляхом. Цим шляхом ще ніхто в історії не ходив, тож навіть я не знаю, що на нас чекає на ньому. Протягом наступних семи років тобі доведеться пережити багато дуже складних ситуацій, які буде не просто витримати. Ні на мить не забувай, що наше життя відрізняється від життя інших. Не роби нічого, навіть якихось дрібниць, не обговоривши зі мною, і виконуй усе, що я тобі скажу.

— Я готова. Будь ласка, не хвилюйтеся ні про що, — відповіла вона.

Велика рішучість була написана на обличчі дружини. Важкі випробування почалися вже наступного дня після нашого весілля.

Перша проблема, з якою зіткнулася Хан Хак Джа, полягала в тому, що вона не могла бачити свою матір. Моя дружина, її мати й бабуся були одними доньками в родоводі. Тому взаємини між матір'ю та дочкою були дуже близькими. Щоб дружина могла виконати свою громадську місію і розвинути концентрацію на Божій волі, я попросив її упродовж трьох років вести аскетичне життя.

— Не приходьте часто до своєї доньки. Щоби протягом цих трьох років ви не траплялися мені на очі, — сказав я тещі.

У цей час дружина не повинна була бачитися не тільки зі своєю матір'ю, але й із родичами. Позаяк я вважав, що особиста прив'язаність або пліткування з рідними може завадити моїй дружині виконати свою відповідальність у ролі матері церкви. Її серце мало бути присвячено лише чоловіку.

Я на три роки орендував для Хан Хак Джа кімнату в будинку одного із наших членів. Вона не могла приходити до церкви частіше ніж раз на день. Незважаючи на це, коли дружина навідувалася ввечері, то заходила до церкви через головні двері, а потім тихенько виходила через бічні. Я часто брав участь у богослужіннях або молився всю ніч, тому досить рідко бував удома. У той час дивні чутки про мене продовжували ширитися, тому моїй молодій дружині було геть не просто.

Коли ми укладали шлюб, по всій Кореї вже налічувалося 120 відділень нашої церкви, і вона була в усіх на слуху. Одначе навіть у нашій церкві були ті, хто критикував наш шлюб. Дехто заздрих Хан Хак Джа, дехто ненавидів її та розпускав різні плітки.

Немов того, що дружина жила окремо в чужому домі, було недостатньо, замість неї мене всюди супроводжували старші жінки нашої церкви. Завдяки цьому люди перестали пліткувати про неї. Зрештою, моє, здавалося б, холодне ставлення до дружини поклало край усій критиці та заздощам до неї. Насправді люди почали співчувати Хан Хак Джа.

Наприклад, дехто з наших членів критикував мене через те, що я не міг піти до дружини, коли вона, народивши нашу першу доньку, страждала після пологів і тремтіла від холоду в неопалюваній кімнаті.

— Це вже занадто, — казали мені. — Якщо ви одружилися, то хіба не маєте жити разом? Невже так важко бодай бачитися з нею?

Люди, які раніше критикували Хан Хак Джа, один за одним почали ставати на її бік.

Незважаючи на юний вік моєї дружини, було вкрай потрібно, щоб вона пройшла суворе навчання. Коли вона жила зі мною, у неї не було і хвилинки вільного часу. Вона постійно перебувала в напрузі, ніби йшла по тонкій кризі, питаючи: «А чи буде все добре сьогодні? Чи буде все добре завтра?» Оскільки Хан Хак Джа мала втілити Божий стандарт материнської любові, я виправляв кожне її неправильне слово. Іноді дружині доводилось поступатися навіть прив'язаністю до мене заради втілення її вічної місії. Усе це було задля того, щоб вона стала Істинною Матір'ю, але я впевнений, це завдало їй багато болю.

Навіть не замислюючись, я міг мимохідь щось сказати дружині, тоді як вона мала діяти відповідно до кожного мого слова. Саме тому я впевнений, що вона зазнала та пододала чимало страждань. Нам знадобилося сім років, щоби пристосуватися одне до одного. Я знову переконався, що найголовнішим у шлюбі є довіра. Адже саме вона дозволяє двом людям стати одним цілим.

Самокванде — традиційний корейський одяг державних посадовців часів династії Чосон. Згодом чоловіки почали вдягати його під час весільної церемонії.